

Kur laime mīt

Mīlestība,
kurai ziedot dzīvību...

ENIJA SOLOMONE

ENIJA SOLOMONE

Kur
laime
mit

ANNE SOLOMON

Two Lethal
Lies

ENIJA SOLOMONE

Kur
laime
mit

KONTINENTS
RĪGA

**UDK 821.111(73)-31
So 415**

Copyright © 2010 by Wylann Solomon

Enijas Solomones romāna "Kur laime mīt"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Biruta Vaivode
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © Aleshyn_Andrei/Shutterstock

ISBN 978-9984-35-843-7
© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2017

Pateicības

Es vēlos pateikties Patrikam Maknelijam par viņa palīdzību juridiskajos un tieslietu jautājumos, doktoram Stjuartam Pērlmenam, doktorei Džinai Bolindžerei un doktoram Pīteram Dželsmam par viņu skaidrojumiem visā, kas attiecas uz medicīnu. Turklat doktors Pērlmens pelnījis arī atvainošanos. Viņš piedāvāja vairākas idejas, kā aizsūtīt uz viņsauli kādu no romāna tēliem, diemžēl šoreiz tās neizdevās izmantot. Protams, pie visiem šajā darbā rodamajiem pārspīlējumiem, izdomājumiem un kļūdām esmu vainojama vienīgi es pati.

Man gribētos pateikties Betai Patillo, kura palīdzēja virzīties tālāk, kad es biju bezcerīgi iestigusi sižeta un tēlu attiecību staignājā. Pateicība pienākas arī Lerijam, kurš allaž man atgādina, ka izēja atrodas vienmēr, kaut arī es apzvēru, ka tā nevar būt.

Pirmā nodaļa

Vīrietis raudzījās uz augumu, kas gulēja viņa priekšā. Meitene nudien bija glīta. Varbūt mazliet par kalsnu, bet tagad, kad kosmētika notīrīta un sejā iegūlis miega dāvāts miers, šī būtnē bija ieguvusi pārpasaulīgi eņģeļisku izskatu.

Viņš ikreiz uzlūkoja savas līgavas kā žēlsirdības māsas, kas šķīstas un pakļāvīgas pacietīgi gaida intimo dūrienu, kas savienos viņus uz mūžu.

Vērodams zem maigās ādas vijamies asinsvadu zilgano rakstu, viņš noglāstīja meitenes roku no pleca līdz locītavai. Šis skats uzbudināja arī tāpēc, ka viņš zināja, kas tūdaļ notiks.

Tīkamās gaidas viņš mēģināja paīdzināt, kontrolējot savu paātrināto elpu un augošo satraukumu. Agrāk, pirms viņš bija iemācījies apvaldīt impulsīvo straujumu, dārgais šķidrums gāja zudībā. Arī tobrīd pacietība izsīka jau pēc dažām sekundēm. Viņš uzmeklēja meitenes rokā joprojām pulsējošu vēnu, lai saudzīgi, apdomīgi ie-durtu tajā adatu un sāktu rituālu. Kamēr maisiņi pildījās ar tumši sarkanām asinīm, viņa sirdi pārņēma dru-džaini dedzīga bijība. Tobrīd šīs būtnes labad viņš būtu gatavs gandrīz uz visu.

Iztukšodams meiteni, viņš klusi dungoja kādu psal-

mu, tad atglauda no krīta bālās sejas matus. Mīlaus bērns. Mīlaus, svētais bērns.

Šajā pasaulē vienmēr eksistēs neizskaidrojamais un cilvēki, kas mēģinās rast tam izskaidrojumu. Grūta bērnība. Neveiksmīga gēnu kombinācija. Dieva griba. Šī doma lika viņam pasmaidīt. Varbūt drīzāk sātana griba?

Tomēr nevarēja noliegt, ka vissvarīgākajām lietām jo projām trūka izskaidrojuma. Dzīvība un nāve bija un parlikā noslēpums.

Tiesa, cilvēki nebija tikai tukšas pudeles, ko vēja brāzma ripina projām pa ielu. Cilvēkiem piemita rīcības spēja. Cilvēki spēja izšķukt sēklu augļīgā klēpī vai arī laupīt dvašu veselīgām plaušām.

Tādā kārtā cilvēks izveido sevi par mītu. Radītājs. Postītājs. Kāds, kurš rīkojas.

Nevis mīlestības vai naida vadīts, bet gan tāpēc, ka to spēj. Nebija rodams labāks iemesls tam, ko darīja viņš.

Jo viņš to spēja. Līdzīgi Dievam, galvenajam darītājam.

Līdzīgi Dievam, kam gadsimtu gaitā bija patīcis nogalināt nevainīgos, arī viņam patika vērot dzīvību aizplūstam no klusejošā upura.

Kad viss bija galā un meitenes sirds stājusies pukstēt, viņš, rūpīgi atzīmējis uz maisiņiem visu vajadzīgo, ievie-toja viņas dāvāto balvu ledusskapī.

Viņš noskūpstīja mirušās rāmo pieri un bālās lūpas, paņēma skalpeli un izgrieza viņai acis.

Otrā nodaļa

Daži vīrieši piedzimst par varoņiem. Mičs Tērnerts nebija viens no viņiem. Pat necilie varoņi piesaista apkārtējo cilvēku uzmanību, un tas bija pēdējais, ko vēlētos viņš.

Tomēr Visums izlēma citādi, kad Miča stūrētais pikaps dārdināja pāri vecam koka tiltam, kas savienoja upes sašķeltās Tenesī štata pilsētiņas Krosroudsas abas puses. Savu artavu Visuma nodomam piemeta arī vienpadsmit gadu vecā meita viņam līdzās.

– Tēt, pagaidi! Paskaties!

Arī viņš jau bija pamanījis trauslu figūriņu uz tilta margām.

– Ko viņa dara? – Džūlija jautāja.

Nolūks bija nepārprotams. Mičs apstādināja auto.

– Gaidi tepat.

– Bet...

Viņš atkārtoja rīkojumu stingrākā balsī: – Gaidi tepat.

– Tad Mičs izlēca laukā.

Bija redzams, ka meitene uz tilta margām atskatās, saklausījusi aiz muguras skrejošus soļus. Uz mirkli Džūlija aizturejā elpu. Tad gaiss spēji izlauzās viņai no plau-

šām, jo svešā meitene pagriezās pret upi un izdarīja kaut ko neiedomājamu.

Proti, viņa lēca.

Mute Džūlijai palika vaļā, bet plaukstas cieši pietvērās vadības panelim. Un tūdaļ viņas tētis nolēca meitelei pakalj.

Džūlija atbrīvojās no drošības jostas un pameta auto, lai vienā mirklī atrastos pie tilta margām. Tur jau tētis bija, šūpodamies vilnos un grozīdams galvu uz visām pusēm. Džūlijai situācija bija labāk pārskatāma.

– Tēt! – Viņa norādīja uz labo pusi, kur pārsimt metru tālāk zem ūdens locījās garu, rudu matu šķipsnas.

Peldot spēcīgiem vēzieniem, viņš nedaudzās sekundēs sasniedza slīkstošo un ienira tumšajā ūdenī. Dažus briesmīgus mirklus šķita, ka tētis dzelme pazudis uz visiem laikiem.

Visbeidzot viņš parādījās virspusē, ar muti tvarstīdams gaisu un kaut ko vilkdamas sev līdzī.

Viņš patiešām bija izglābis meiteni!

Džūlija steigšus atgriezās pie auto. Atslēga atradās aizdedzē, bet dzinējs bija izslēgts. Gluži tāpat, kā Mičs bija rikojies tūkstošiem reižu, viņa pagrieza atslēgu. Kad motors ieklepojās, bet tūdaļ noslāpa, mazā atkārtoja vārdus, ko tādos brīžos bija teicis tētis.

– Sasodīts, večiņ, esi nu labiņa.

Burvība palīdzēja, motors sāka darboties. Džūlija pievilka vadītāja sēdekli pēc iespējas tuvu pedāliem. Viņa vēl nebija izaugusi tik gara, lai saskatītu celju, tomēr ar rāvieniem un grūdieniem pamanījās aizvadit veco auto pāri tiltam tajā pusē, kurai tuvojās tētis ar izglābto meiteni.

Vispirms rūpīgi pavilkusi uz augšu rokas bremzi, Džūlija izlēca laukā un paķera no pikapa aizmugures

vecu, netīru, ar lapām aplipušu segu, kas parasti tika izmantota dažādu priekšmetu pārvietošanai, tad nošķūca lejā pa nogāzi līdz upes krastam. Tētis tuvojās, vēzēdams tikai vienu roku, jo ar otru turēja izglābtās trauslo augumu.

– Šurp! – Džūlija lēkāja un vēcināja rokas.

Beidzot Mičs nonāca seklumā, nostājās uz kājām un pacēla meiteni uz rokām, tad izbrida krastā un noguldīja viņu uz segas, bet dvašoja tik smagi, ka Džūlijai uzmācās bažas, vai tēvs tūdaļ nesalīms pats.

– Vai viņa ir dzīva?

Izglābtās meitenes acis bija ciet, sīkais augums šķita tāds kā saburnīts. Viņa izskatijās drīzāk pēc lelles, nevis cilvēka.

Mičs notrausa slapjumu no sejas. – Es nezinu.

Viņš sāka spaidīt meitenes krūškurvi, veica mākslīgo elpināšanu, atkārtoja to vēl un vēlreiz.

Ritejā bezgalīgi garas minūtes, kad vienīgās skaņas rādīja Miča darbošanās. Tad... notika vēl viens brīnums – meitene sāka klepot, ievaidējās un atvēra acis.

– Tā, tiktāl nu mēs būtu, – Džūlijas tēvs klusi noteica. – Sveicam ar atgriešanos šajā pasaule!

Miča rokas no pārguruma drebēja, ikviens muskulis smeldza. Viņam gribējās sajimt zemē un gulēt vismaz nedēļu. Ne pirmo reizi radās vēlēšanās, kaut pie rokas būtu mobilais telefons. Pietiktu nospiest dažus taustījus, un kāds cits parūpētos par visu turpmāko. Tomēr tālruņi, kreditkartes un visu veidu konti piederēja pagātnei, turklāt jebkuras valsts iestādes pārstāvjiem – policistiem, medikiem – rastos jautājumi, uz kuriem Mičs nevēlējās atbildēt.

– Paklau, kā tevi sauc? – Džūlija pavaicāja.

Izglābtā meitene satrūkās, it kā tikai tobrīd būtu pamanijusi, ka nav viena, un sāka eldot.

Mičs lika Džūlijai gaidīt, kamēr viņš piebrauks tuvāk pikapu, bet viņa meita triumfējošā žestā ar īkšķi norādīja pāri plecam uz augšu. Melnais, puteklainais pikaps jau atradās vajadzīgajā tilta galā. No vienas puses, Mičs vēlējās mazo sarāt, no otras puses, bija gatavs piespraust viņai medaļu.

Viņš paplikēja Džūlijai zem zoda. – Krietni pastrādāts, kareivi.

Kā jau bija gaidāms, meitene līksmi pasmaidīja, un šis smaids ierasti aizrāva Mičam elpu. “Dienās Džūlija izvērtīties par īstu siržu lauzēju. Seja līdz pēdējai kripatai atklāj vērotāja skatienam mantoto skaistumu, tāpat tumšie, zīdainie mati, apbrīnojami zilās acis. Es dabūšu trūkties, ja zaudēšu piesardzību.”

Tomēr viņš bija piesardzīgs. Vienmēr piesardzīgs.

Mičs nebija plānojis uzkavēties tajā pilsētiņā, bet izglābtā meitene pirms savas izmisīgā sola bija pametusi uz tilta mugursomu, un tajā uzietais naudas maks ļāva uzzināt gan viņas vārdu, gan dzīvesvietu – Sāra Džīna Blanta no Krosroudsas.

Adrese norādīja virzienu, kurā viņi jau bija devušies, šķērsojot tiltu. Tā bija pilsētiņas smalkākā daļa. Blantu nams bija celts uz pakalna, no kura skatienam pavērās upē un līdzenumi ar tajā sabūvētām šaurām mājelēm un vecām noliktavām. Mičs apstādināja pikapu pie plāšas, dēļiem apšūtas mājas, labi kopta un uzturēta, ar torņišiem greznota Viktorijas laiku brīnuma, ko apjzoza plāta veranda. Mājas novietojums un arhitektūra atklāja

visu vajadzīgo par meitenes ģimeni un tās stāvokli mazpilsētas sabiedrībā.

Segā ietītā Sāra Džīna līdzās Mičam šņukstēja un lēja asaras tik klusu, it kā baidītos, ka tiks izdzirdēta. Viņš izkāpa un apgāja automobilim apkārt, lai izceltu drebošo meiteni no sēdekļa. Džūlija aizrautīgi lēkāja apkārt.

– Vai tu dzīvo šeit? Oho, cik liela māja! Vai tev ir savas istabas? Vai tās logs no šejienes ir redzams? Kādā krāsā ir sienas? Vai tavā istabā ir televizors?

– Paliec mierā, meitēn. Ienesīsim Sāru Džīnu iekšā, viņa ir nogurusi.

Tiklīdz Mičs pieklaudzināja pie durvīm, Sāra Džīna pamanīja, kur atrodas, un novaidējās. – Ak Dievs... – Tad viņa uzlūkoja savu glābēju platām, asaru pilnām acīm. – Nestāstiet viņiem patiesību. Lūdzu! Apsoliet man to. Viņi būs tik ļoti vīlušies. – Meitene nožagojās. – Es esmu tik... ļoti nogurusi no tā, ka pastāvīgi izraisu vilšanos un neattaisnoju vecāku cerības.

Miču pārņēma līdzjūtība. Par tuviniekiem sagādātu vilšanos viņš zināja visu iespējamo. – Es esmu pārlieciņāts, ka jūs nepavismam neesat...

– Palūk! – Meitene nosvieda segu. – Es esmu pārāk gara un kalsna, mani mati ir neglīti rudā krāsā, un visi mani izsmej!

Prātā Mičam pazibēja nodrāztais frāzes: “Bērni bieži uzvedas dumji, labāk nelikties par to ne zinis; katram dzīvē gadās grūti brīži; saņemties un dod pretī.” Tomēr patiesības noklusešana reizēm bija vienīgā iespēja pasargāt sevi. Mičs lielāko daļu dzīves bija pavadijis slēpdomies, tālab tieši viņam tas bija saprotams vislabāk.

Par laimi, no atbildes ļāva izvairīties neliela auguma

labi kopta sieviete ar tikpat koši rudiem matiem, kādi bija Sārai. – Blantas kundze?

Ieraudzījusi savu meitu, sieviete spalgi iekliedzās. – Ak Dievs, Sāra Džīna, kas noticis?

Mičs aizspraucās sievetei garām, acumirklī pieņēmis lēmumu. – Viņa... viņa iekrita upē.

Ar acs kaktiņu viņš ievēroja, ka Džūlija atver muti, un iebikstīja meitai ar elkoni, vēlēdams paklusēt. Nevarētu gan apgalvot, ka Blantas kundze kaut ko būtu manījusi.

– Upē? Dieva dēļ, Sāra Džīna, ko gan tu darīji, ka...

– Kur atrodas viņas istaba? – Mičs pārtrauca sievieti.

– Viņa jāatbrīvo no slapjā apgērba.

Māte straujiem soljiem veda viņus uz kāpņu pusi. Mičs un Džūlija sekoja viņai uz otro stāvu. – Vai ar tevi viss kārtībā? Vai nekas nav lauzts? – Blantas kundze iztaujāja meitu. – Vai potīte nav cietusi? Pērnvasar Sāra Džīna salauza potīti, – viņa aši paskaidroja Mičam.

Sāras Džīnas istabā valdija sārtu un baltu krāsu pārbagātība. Gultā bija salikti uzbūžināti, kruzuļiem rotāti spilveni, tapetes greznoja balonu un dejojošu rotaļu lācīšu ornaments. Šāda istaba, ko dievinātu jebkura maza meitene, virrietim izraisīja vienīgi mulsu neērtību. Džūlija nebija izņēmums. Mičs nožēlas pilnām acīm vēroja meitu, kura, sajūsmā aizturējusi elpu, aplūkoja lelies un mīkstās rotaļlietas – visu to, kas izdaiļo bērnību, bet viņai bijis liegts līdz šim un būs liegts arī turpmāk.

Mičs noguldīja Sāru Džīnu gultā. – Tagad ar tevi viss būs kārtībā.

Abi pārmija izpratnes pilnus skatienus. – Paldies, – viņa patencināja.